

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 533/2020-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Dudíša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Generali Poist'ovňa, a. s., Lamačská cesta 3/A, Bratislava, IČO 35 709 332, zastúpenej advokátskou kanceláriou MST PARTNERS, s. r. o., Laurinská 3, Bratislava, v mene ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Martin Timcsák, ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6 Co 39/2019 z 28. februára 2020 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Generali Poist'ovňa, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júna 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Generali Poist'ovňa, a. s., Lamačská

cesta 3/A, Bratislava, IČO 35 709 332 (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátskou kanceláriou MST PARTNERS, s. r. o., Laurinská 3, Bratislava, v mene ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Martin Timcsák, ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 39/2019 z 28. februára 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola stranou v konaní vedenom Okresným súdom Nitra (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 682/2015 v procesnom postavení žalovanej 2, proti ktorej sa žalobcovia 1 až 7 domáhali ochrany osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy. Svoje nároky vyplývajúce zo zásahu do osobnostných práv žalobcovia 1 až 7 odôvodňovali tým, že žalovaná 1 (██████████) 28. marca 1994 zavinila dopravnú nehodu, pri ktorej zomrela ██████████. Žalobcovia 1 až 7 boli v príbuzenskom vzťahu k zomrelej ██████████. Žalovaná 1 mala v rozhodnom čase so sťažovateľkou ako žalovanou 2 uzavretú zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou osobného motorového vozidla, pričom podľa žalobcov 1 až 7 ich nároky na náhradu nemajetkovej ujmy patria do rozsahu poistného krytia povinného zmluvného poistenia.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 10 C 682/2015 z 20. augusta 2018 (ďalej len „rozsudok z 20. augusta 2018“) rozhodol

- výrokom I, že žalovaná 1 a žalovaná 2 sú povinné zaplatiť žalobcovi 1 sumu 30 000 €,
- výrokom II, že žalovaná 1 a žalovaná 2 sú povinné zaplatiť žalobkyni 2 sumu 20 000 €,
- výrokom III, že žalovaná 1 a žalovaná 2 sú povinné zaplatiť žalobkyni 3 sumu 20 000 €,

- výrokom IV, že žalovaná 1 a žalovaná 2 sú povinné zaplatiť žalobcovi 4 sumu 30 000 €,
- výrokom V, že žalovaná 1 a žalovaná 2 sú povinné zaplatiť žalobkyni 5 sumu 30 000 €,
- výrokom VI, že žalovaná 1 a žalovaná 2 sú povinné zaplatiť žalobcovi 6 sumu 5 000 €,
- výrokom VII, že žalovaná 1 a žalovaná 2 sú povinné zaplatiť žalobkyni 7 sumu 5 000 €.

4. Zároveň bola rozsudkom okresného súdu z 20. augusta 2018 vo výroku VIII žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá a vo výroku IX bolo rozhodnuté, že strany nemajú nárok na náhradu trov konania.

5. Výrokom X rozsudku okresného súdu z 20. augusta 2018 okresný súd rozhodol, že žalovaná 1 a žalovaná 2 sú povinné zaplatiť Slovenskej republike prostredníctvom okresného súdu súdny poplatok v sume 4 266 € do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením jednej zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhej žalovanej plniť.

6. Okresný súd uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok odôvodnil v bode 37 rozsudku z 20. augusta 2018 poukazom na § 2 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) zdôraznením skutočnosti, že žalobcovia, ktorým bola nemajetková ujma spôsobená trestným činom, boli podľa § 4 ods. 2 písm. j) citovaného zákona oslobodení od platenia súdneho poplatku, pričom okresný súd ich žalobe čiastočne vyhovel. Žalovanej 1 a sťažovateľke ako žalovanej 2 bola tak uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok zo žaloby podľa položky 7b sadzobníka zákona o súdnych poplatkoch v sume 4 266 €, a to podľa písm. a) v sume 66 € a písm. b) v sume 4 200 € (3 % z priznanej sumy náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 140 000 €, t. j. súčtu súm 30 000 € + 20 000 € + 20 000 € + 30 000 € + 30 000 € + 5 000 € + 5 000 €) do 3 dní

od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením jednej z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhej žalovanej plniť.

7. Proti výrokom I až VII a IX a X rozsudku okresného súdu z 20. augusta 2018 podala sťažovateľka odvolanie.

8. Proti výroku X rozsudku okresného súdu z 20. augusta 2018 podala odvolanie aj žalovaná 1, pričom dôvodila, že jej nemôže byť uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok, keďže v predmetnom konaní bola oslobodená od platenia súdnych poplatkov v zmysle § 4 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, keďže jej bol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci podľa osobitného predpisu. Uznesením okresného súdu sp. zn. 10 C 682/2015 z 30. januára 2019 (ďalej len „uznesenie z 30. januára 2019“) bol podľa § 12 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého ak vydá súd nesprávne rozhodnutie o poplatkovej povinnosti, takéto rozhodnutie zruší alebo zmení aj bez návrhu, zmenený výrok X rozsudku okresného súdu z 20. augusta 2018 tak, že povinnosť zaplatiť Slovenskej republike súdny poplatok v sume 4 266 € bola uložená výlučne sťažovateľke ako žalovanej 2.

9. Napadnutým uznesením krajského súdu bol výrok VI rozsudku okresného súdu z 20. augusta 2018 zrušený a konanie v relevantnej časti zastavené a výroky I až V, VII a IX rozsudku okresného súdu z 20. augusta 2018 boli zrušené a vec v relevantných častiach vrátená okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

10. V bode 12 napadnutého uznesenia krajský súd zdôraznil, že žalovaná 1 napadla rozsudok okresného súdu z 20. augusta 2018 len v časti o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok, pričom okresný súd uznesením z 30. januára 2019 rozhodol o povinnosti zaplatiť súdny poplatok len sťažovateľke, pričom citované rozhodnutie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 1. februára 2019. Na podklade uvedeného krajský súd uzavrel, že predmetom prieskumu odvolacieho súdu nebolo rozhodovanie o poplatkovej povinnosti.

11. Sťažovateľka namieta porušenie jej práva na prístup k súdu ako súčasť základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Ďalej akcentuje,

že aj rozhodnutie, ktorým sa zrušuje rozhodnutie súdu prvej inštancie, musí v odôvodnení spĺňať požiadavky kvality dané základných právom na súdnu ochranu a právom na spravodlivé súdne konanie.

12. Sťažovateľka poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), podľa ktorej k procesnej vade odňatia možnosti konať pred súdom môže dôjsť aj pri samotnom vydávaní rozhodnutia ako následku absencie niektorej podstatnej časti súdneho rozhodnutia (ku ktorej nepochybne patrí aj výrok), ktorá robí rozhodnutie nepreskúmateľným. V dôsledku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia, ktorú zaviniť súd svojím procesným postupom v rozpore so zákonom, spravidla vždy dochádza k odňatiu možnosti strany v spore konať pred súdom (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 223/2014 z 27. apríla 2015).

13. Argumentuje ďalej odkazom na § 379 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), že odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný. Keďže sťažovateľka ako žalovaná 2 napadla odvolaním aj výrok X rozsudku okresného súdu z 20. augusta 2018 (čo vyplýva aj z bodu 4 odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu) domáhala sa preskúmania právneho názoru súdu prvej inštancie o splnení predpokladov na zaviazanie sťažovateľky na náhradu trov štátu. Povinnosťou krajského súdu preto malo byť posúdenie, či okresný súd správne právne posúdil splnenie podmienok pre zaviazanie sťažovateľky ako žalovanej 2 na úhradu súdneho poplatku.

14. K porušeniu označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru podľa sťažovateľky došlo tým, že krajský súd nerozhodol o odvolaní sťažovateľky proti výroku X rozsudku okresného súdu z 20. augusta 2018, pričom ani v odôvodnení napadnutého uznesenia nereagoval zákonom relevantným spôsobom na právnu argumentáciu sťažovateľky, pričom nepostupoval ani v súlade s § 379 CSP.

15. Sťažovateľka v súvislosti s uznesením okresného súdu z 30. januára 2019 zdôrazňuje, že ani okresný súd nepostupoval procesne správne, keď v štádiu konania po podaní odvolaní sťažovateľky a žalovanej 1 zmenil výrok X rozsudku okresného súdu

z 20. augusta 2018, proti ktorému sťažovateľka na podklade zákonných ustanovení Civilného sporového poriadku a poučenia nebola oprávnená podať odvolanie. Podľa sťažovateľky proti predčasnemu uzneseniu okresného súdu z 30. januára 2019 mal krajský súd s poukazom na § 380 ods. 2 CSP (na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihladne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené) zakročiť a výrok X rozsudku okresného súdu z 20. augusta 2018 zrušiť. Sťažovateľka zdôrazňuje, že povinnosťou krajského súdu bolo s prihliadnutím na to, že došlo k zrušeniu výroku IX rozsudku okresného súdu z 20. augusta 2018 o náhrade trov konania, zrušiť aj previazaný výrok X predmetného rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže súdny poplatok je súčasťou širšieho pojmu trov konania.

16. Uvedeným spôsobom – nerozhodnutím o napadnutom výroku X rozhodnutia súdu prvej inštancie krajský súd odobral sťažovateľke možnosť konať pred súdom.

17. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, napadnuté uznesenie krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka zároveň požaduje priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom v celkovej sume 450,23 €.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

18. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

19. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

20. V súlade s čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

21. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

22. V súlade s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

23. Úlohou ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti je okrem iného posúdiť, či ústavná sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť,

pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

24. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V súlade s čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

25. Nosná argumentácia sťažovateľky sa zameriava na ústavnú neudržateľnosť postupu krajského súdu, ktorý odmietol rozhodnúť vo veci sťažovateľkou podaného odvolania proti výroku X rozsudku okresného súdu z 20. augusta 2018, pričom ani v odôvodnení napadnutého uznesenia nereagoval zákonom relevantným spôsobom na jej právnu argumentáciu a nepostupoval ani v súlade s § 379 CSP. Uvedeným spôsobom došlo podľa sťažovateľky k pozbaveniu jej možnosti konať pred súdom.

26. Na účely preskúmania opodstatnenosti argumentácie sťažovateľky ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil tieto pre posúdenie veci relevantné skutočnosti.

Podľa zistení ústavného súdu bol spis vzťahujúci sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 10 C 682/2015 po vydaní napadnutého uznesenia krajského súdu opätovne predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky proti výroku X rozsudku okresného súdu z 20. augusta 2018 v spojení s uznesením okresného súdu z 30. januára 2019. Dňa 16. septembra 2020 krajský súd spis vrátil okresnému súdu ako nedôvodne predložený, pričom v prípise zdôraznil: „*Spis bol predložený na rozhodnutie o odvolaní žalovaného v 2. rade proti výroku X. rozsudku z č. l. 439-445. Krajský súd*

v Nitre rozhodol uznesením zo dňa 28.02.2020 č. k. 6Co/39/2019-526. V rozhodnutí konštatoval, že uznesenie o zaplatenie súdneho poplatku zo dňa 30.01.2019 č. k. 10C/682/2015-506 nadobudlo právoplatnosť 01.02.2019 a dňa 08.11.2018 bola zložená platba od žalovaného v 2. rade. V bode 12. rozsudku odvolací súd konštatoval, že nebolo prieskumom odvolacieho súdu rozhodovanie o poplatkovej povinnosti. Z uvedených dôvodov nemá odvolací súd o čom rozhodovať, preto Vám vracia spis ako nesprávne predložený odvolaciemu súdu.“

27. Na podklade uvedených skutočností okresný súd rozsudkom sp. zn. 10 C 682/2015 zo 17. septembra 2020 (ďalej len „rozsudok zo 17. septembra 2020“) vo veci opäť rozhodol:

- výrokom I, že žalovaná 1 a žalovaná 2 sú povinné zaplatiť žalobcovi 1 sumu 30 000 €,
- výrokom II, že žalovaná 1 a žalovaná 2 sú povinné zaplatiť žalobkyni 2 sumu 15 000 €,
- výrokom III, že žalovaná 1 a žalovaná 2 sú povinné zaplatiť žalobkyni 3 sumu 15 000 €,
- výrokom IV, že žalovaná 1 a žalovaná 2 sú povinné zaplatiť žalobcovi 4 sumu 15 000 €,
- výrokom V, že žalovaná 1 a žalovaná 2 sú povinné zaplatiť žalobkyni 5 sumu 15 000 €,
- výrokom VI, že žalovaná 1 a žalovaná 2 sú povinné zaplatiť žalobkyni 7 sumu 5 000 €,
- výrokom VII tak, že vo zvyšnej časti žalobu zamietá,
- výrokom VIII tak, že žalobcovia 1 až 5 a 7 majú proti žalovanej 1 a žalovanej 2 nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy,
- výrokom IX tak, že žalobcovi 6 sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva,
- výrokom X tak, že sa mení rozsudok okresného súdu z 20. augusta 2018 v znení uznesenia okresného súdu z 30. januára 2019 a žalovanej 2 sa ukladá povinnosť zaplatiť Slovenskej republike prostredníctvom okresného súdu súdny poplatok v sume 2 916 €.

28. Okresný súd k výroku X rozsudku okresného súdu zo 17. septembra 2020 v odôvodnení uviedol: „Pretože žalobcom bola nemajetková ujma spôsobená trestným činom, boli podľa § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov oslobodení od platenia súdneho poplatku a pretože súd ich žalobe čiastočne vyhovel a žalovanej 1/ bolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, má súdny poplatok podľa § 2 ods. 2 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb. zaplatiť žalovaný 2/ a preto námietka žalovaného 2/ nie je dôvodná. Pretože žalovanému 2/ už bola povinnosť zaplatiť súdny poplatok uložená z pôvodne priznanej sumy 140000 eur, ale týmto rozhodnutím žalobe vyhovel iba v časti 95000 eur, je rozhodnutie o uložení poplatkovej povinnosti vo výške 4266 eur nesprávne. Súd preto toto rozhodnutie zmenil podľa 12 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. a rozhodol, že žalovaný 2/ je povinný zaplatiť súdny poplatok vo výške 2916 eur, ktorý pozostáva z 66 eur podľa položky 7b písm. a) sadzobníka a 2850 eur (3 % z 95000 eur) podľa písm. b) sadzobníka. Pretože žalovaný 2/ už súdny poplatok zaplatil, vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne o jeho vrátení v alikvotnej výške.“

29. S prihliadnutím na charakter námietky vznesenej sťažovateľkou, ktorou brojí proti ústavne neudržateľnému postupu krajského súdu, ktorý nerozhodol vo veci ňou podaného odvolania proti výroku X rozsudku okresného súdu z 20. augusta 2018, považuje ústavný súd za žiaduce zdôrazniť, že vzhľadom na zmysel a účel ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ako špecifického právneho prostriedku ochrany pred porušením základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej zmluvy je neodmysliteľnou súčasťou rozhodovania o takejto ústavnej sťažnosti aj posúdenie, či sťažovateľovi bola napadnutým rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci spôsobená (reálna) ujma, resp. či mu ešte takáto ujma v čase rozhodovania ústavného súdu (reálne) hrozí. V situácii, keď ústavný súd zistí, že sťažovateľovi napadnutým rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nebola spôsobená žiadna ujma, resp. mu už žiadna hrozba ujmy v čase rozhodovania nehrozí, neexistuje relevantný dôvod na vyslovenie porušenia ústavou garantovaných práv, v opačnom prípade by totiž rozhodovanie o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nadobudlo akademický charakter (m. m. II. ÚS 431/2016, IV. ÚS 137/2018).

30. Z už uvádzaných zistení ústavného súdu nespochybniteľne vyplýva, že krajský súd vo veci odvolania proti výroku X rozsudku okresného súdu z 20. augusta 2018 v spojení s uznesením okresného súdu z 30. januára 2019 (vo veci uloženia povinnosti sťažovateľke zaplatiť súdny poplatok) nerozhodol. Bez nutnosti bližšie sa zaoberať ústavnou (ne)udržateľnosťou postupu krajského súdu v tomto smere ústavný súd s prihliadnutím na skutočnosti, ku ktorým došlo v konaní vo veci sťažovateľky pred súdom prvej inštancie po vydaní napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že je tu daný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej.

31. Zo skutočností predložených okresným súdom je totiž nesporné, že po vrátení veci okresnému súdu tento sám zmenil rozsudok z 20. augusta 2018 v znení uznesenia okresného súdu z 30. januára 2019 a sťažovateľke s odkazom na právnu úpravu obsiahnutú v § 12 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch uložil povinnosť zaplatiť Slovenskej republike prostredníctvom okresného súdu súdny poplatok v sume 2 916 €. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka súdny poplatok podľa rozsudku okresného súdu z 20. augusta 2018 v spojení s uznesením okresného súdu z 30. januára 2019 zaplatila v sume vyššej (4 266 €), okresný súd zároveň rozhodol o tom, že jej rozdiel medzi zaplatenou sumou súdneho poplatku a sumou súdneho poplatku upraveného v závislosti od sumy priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v prevyšujúcej časti bude vrátený.

32. Keďže súd prvej inštancie vo veci povinnosti sťažovateľky zaplatiť súdny poplatok opätovne konal a uloženú poplatkovú povinnosť zmenil, je zjavné, že prípadné posudzovanie (ne)ústavnosti postupu krajského súdu vo veci odvolania sťažovateľky proti výroku X rozsudku okresného súdu z 20. augusta 2018 v spojení s uznesením z 30. januára 2019 (ktorý bol súdom prvej inštancie už zmenený) by v konkrétnych okolnostiach veci malo zjavne akademický charakter.

33. Ústavný súd prihliadal vo veci sťažovateľky aj na požiadavku existencie reálnej ujmy na strane strany sporu (v okolnostiach prípadu sťažovateľky ako žalovanej 2 v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, pozn.), ktorá je spojená s materiálnym

chápaním ochrany základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

34. Vzhľadom na už uvádzané skutočnosti ústavný súd nosnú námietku sťažovateľky o procesnom pochybení krajského súdu súvisiacom s absenciou rozhodnutia vo veci opravného prostriedku o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok vyhodnotil ako nespôsobilú na to, aby len na jej základe po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol vysloviť porušenie sťažovateľkou označených práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu.

35. S prihliadnutím na dosiaľ uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť vo veci namietaného porušenia práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

36. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi v nej uplatnenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu